

Kan Gud høre en bøn i neon?

Den unge danske kunstner Ulrik Weck overrasker hos Galleri Christina Wilson ved at tage livtag med tilværelsens store problemer.

KUNST

Ulrik Weck: I'd Rather be a Joke Than a Tragedy, Galleri Christina Wilson, Esplanaden 8 B, København, Til 20. februar.

Ulrik Wecks femte separatudstilling er mødet med en ung dansk kunstner, hvis alsidighed er på højde med hans ganske store mod på at tage fat på selv de helt store emner.

Hans bogreolskulpturer er afvæbnede i deres enkelhed: Det seneste i serien, 'Untitled (for Raymond Carver)' er et robust relief af træ og byggematerialer i forskellige størrelser og farver, der mimer den klassiske væg med bøger, som man kender den fra så mange især ældre hjem. Det er inventaret, som ingen hæfter sig ved og heller ikke læser i, og som tilsyneladende har samme nytteværdi som en stol, ingen længere vil sidde på. Den er blot til stede som et stykke groft imiteret virkelighed, som de fleste har taget afsked med undtagen som et tegn på, at de stadig tilhører et dannet og respektabelt borgerskab.

'Territorial Totem 1-4' er søjler, som er rejst, ved at rustikke og tilfældigt bemalede gasbetonsten er stablet oven på hinanden som en totempel. Hvis associationerne ved at se disse ruinlignende konstruktioner vandrer i retning af den jordskælvsramte by Port-au-Prince, er det ikke kunstnerens intention.

Her har katastrofen i Haiti blot lånt ekstra aktualitet til et værk, der i mere generel forstand har destruktionsmateriale – og måske også som emne. Det fremgår ikke helt klart og er måske heller ikke væsentligt.

ET ANDET VÆRK gør det skjulte synligt på en ganske effektiv måde. Et gammelt brunt klædeskab er placeret op ad en væg på en sådan måde, at man ikke straks bemærker det tomme hvidbemalede rum bag den halvlukkede skabsdør med spejlet. Går man gennem skabets åbne bagside og ind i rummet bagved, er der kun én information. Den lader sig til gengæld ikke overse: 'untold' står der på væggen i lysende neon. Værket med dets information kunne være en hilsen til alle de uforglemte historier, som mennesker bærer rundt på, og alle de skeletter, vi skjuler i vores respektive mentale 'skabe'. Værket 'We All Got One (Some Quite a Few)' er et ensomt møde med det evigt fortrængte.

Men intet, der er bøjet i neon, er så frapperende som den oplyste skulptur af to hænder, der er samlet i bøn. Dette lille værk er det stærkeste og mest udtryksfulde på udstillingen, måske fordi det er så enkelt og overskueligt, måske fordi materialet, som er neon, i den grad står i modsætning til motivet, som er bønningen.

Installationen stiller nærmest dette spørgsmål: Kan religion – specifikt kristendommen – konkretiseres i et så syntetisk materiale? Kan dette lysende symbol på menneskelig inderlighed fastholdes ved hjælp af noget så flygtigt som strøm? Og vil Gud overhovedet lytte til en bøn i neon? Værket svarer ikke, men sender sit ubestemmelige budskab videre til os, til bekymret eftertanke.

PETER MICHAEL HORNING
peter.michael.horning@pol.dk

Små og store systemer

Vi er omgivet af systemer, af sammenhænge, regler og koder. Kunsten kan gøre de usynlige systemer synlige og kaste lidt grus i maskineriet, plante et palæstinensisk flag på Månen, sende en køletaske på en lang busrejse eller binde børnene fast til et træ.

KUNST

Fall Out, Gl. Holtegaard, Attemosevej 170, Gl. Holte. Til 21. mar. www.glholttegaard.dk
Fall Out, Malmö Konsthall, St. Johannesgatan 7, Malmö. Til 21. feb. www.konsthall.malmo.se

Vi hader systemet, fordi det er noget lort», sang vi i gymnasiet, når vi skulle parodierte de mest naive former for samfundskritik.

Det er en karikatur af, hvordan man i visse miljøer romantiserer ideen om at være imod 'systemet'. Problemet med nav systemkritik er for det første, at systemer ikke altid er dårlige, og selv de mest anarkistiske miljøer har dem, hvad enten de er skrevet ned eller bare er en tavs adfærdskode. For det andet kan man i vores samfund ikke uden videre tale om ét system, idet der er mange samfundssystemer på banen, som tit er i konflikt med hinanden. For det tredje er det en meget letkøbt heroisk gestus at se de andre som ensrettede mappedyr og én selv som den farverige bohème, der gør op med systemets konformitet. Sådan er mange kunstneres selvopfattelse, og det kommer der ikke automatisk god kunst ud af.

PÅ DOBBELTUDSTILLINGEN 'Fall Out' i Gl. Holte og Malmö har kunstnerne heldigvis mere subtile måder at forholde sig til systemer på, og det er fortsat en af samfundskunstens fornemste evner.

Et glimrende eksempel er den palæstinensisk fødte kunstner Larisse Sansour. I en yderst velproduceret og humoristisk video planter hun som kvindelig astronaut det palæstinensiske flag på Månen med ordene:

»Et lille skridt for en palæstinenser, men et stort skridt for menneskeheden«, til lyden af en orientalsk tonet udgave af Richard Strauss-musikken fra filmen '2001'. »Jerusalem, we have a problem«, si-

PANTOMIME. To handicappede improviserer foran kameraet et mærkeligt stykke om kærlighed, vold og død i Danica Dakics videoinstallation 'First Shot' (øverst). Sophie Calle serverer ensfarvede madretter som beskrevet i en Paul Auster-tekst (nederst). Videostill og foto: Anders Sune Berg

ger hun, før hun fortabt (eller måske lykkelig) svæver ud i rummet. En slående absurd vinkel på de territoriale problemer i Mellemøsten.

Denne tone bliver videreført i samarbejdet med israeleren Oreet Ashery. De to har skabt et tegneserieunivers, hvor de som superhelte på mission skal skabe et frit Palæstina. Den konflikt, som mange ikke orker at høre mere om, får en ny og anderledes stemme, og samtidig handler det om kvinde- og kunstnerroller.

Det er effektivt at tage nogle veletablerede koder og så dreje dem hen i en ny retning eller at blande uforenelige systemer med hinanden, så kæden hopper af for en stund. Som når Sharon Hayes gennem en megafon udskriger et tilsyneladende privat brev til en ekskære, der samtidig handler om homoseksualitet, krig og politik og viser sig at rumme en masse citater fra sange, taler og bøger.

Eller et mere absurd systemsammenbrud, når Simon Starling bygger en træbåd, sejler ud på den skotske sø Loch Long og fodrer dampmotoren med det træ, båden er bygget af, indtil den synker. Det er dokumenteret med dias og er i sidste en-

de en kommentar til en atomubådsbase i nærheden.

DEN MOLDOVISKE KUNSTNER Pavel Braila er bosat i Berlin, og hvad er mere nærliggende end at ringe hjem til Moldavien og bede sin mor om at levere maden til den næste fernisering? Uden tøven siger moderen ja til at lave traditionel moldovisk mad til 50 personer og sende det af sted med en Eurolines-bus i en køletaske fra Chişinău til Berlin.

På videoen følger man tilbivelsen af dette festmåltid, der involverer nabokonerne og familien. Derefter følger vi køletaskens rute, der svarer til den rejse, mange moldover foretager nu efter Murens fald for at søge arbejde, og i Berlin hentes den så. Hele arrangementet er komisk i al sin omstændighed. Den lille, absurde gestus peger på nogle større systemer, og det er en af kunstens vigtigste muligheder, hvis den skal forholde sig samfundsmæssigt.

Udstillingen hylder Kirsten Justesen med fire værker, hvoraf de tre af dem daterer sig tilbage til 1970'erne og dermed skiller sig ud fra resten af udstillingen.

På dobbeltudstillingen 'Fall Out' i Gl. Holte og Malmö har kunstnerne heldigvis mere subtile måder at forholde sig til systemer på, og det er fortsat en af samfundskunstens fornemste evner

Det er tydeligt, at de er blevet til i en tid, hvor det stadig var almindeligt at være husmor, og hvor den seksuelle frigørelse var i fuld gang. 'Tornrose' (lavet sammen med Jytte Rex) er en film om den kvindelige seksualitet i alle aldre.

Et fotografi viser en husmor med curlere i håret, der i pausen fra støvsugning læser et stort papirark, håndpåkrevet 'Klassekampen', mens børnene leger med knive på køkkenbordet. På 'Præriebillederne' er børnene bundet til et træ på et foto, monteret oven på en lorteble, en sutteflaske og en buksedragt. Den uskyldige indianerleg bliver således også til en lettere sadistisk fantasi om at holde børnene i ro og udtrykker måske en lede ved moderskabets trivielle sider.

DET LYKTES 'FALL OUT' at vise en række herlige samtidskunsværker, der forholder sig skævt og pudsigt til systemer af enhver art. Det er mikropolitik, der fremviser små systemer og systemsammenbrud og samtidig peger på de store systemer, vi alle på godt og ondt er indfældet i.

TORBEN SANGILD
torben.sangild@pol.dk

UFORTALT. Ulrik Weck har stillet et gammelt brunt klædeskab op i galleriet. Går man ind i det, opdager man en tekst på væggen. Foto: Anders Sune Berg